

(א) מדרים לא; (ב) ע"ש; (ג) ו"ל דבא וכו' כמ"ץ ויח"ש; וכן יח"ש כמדרים לא; (ד) ב"ב מג; (ה) לקמן ט"ז; (ו) [שמות כב]; (ז) ע"י דף ט"ז; (ח) [דף ט"ז].

הגהות הב"ח

(א) ג"ב הו"ל ונהנה. ג"כ ע"ל בדף מג ע"א:

מוסף רש"י

נאנסו בהליכה חייב. מפני שהוא נושא שכר, כשהוא הולך לית ליה שמיטתו להוליכו לבית חמיו נמר ומתני נפשיה בחזרה פטור. לית ליה הנהגה של נפקלו (נדרים ט"ז). ע"ש וצ"ב. איתביה כו' ובהזרה פטור. וי"ט כי אמיתם חזרה איתם ולפטור (ס"ט). מי לא דבדה. ובהזרה נמי כושל שכר [לא] הו' (ס"ט). פשיעה בבעלים. אחד מן השומרים שפסע כשהיו בעלים במלאכתו (לקמן ט"ז).

השוכר את האומנין פרק ששי בבא מציעא פ"א.

עין משפט
גר מצוה

ע"ב א ב מ"י פ"י מהל' שכירות הלכה ג סמג ע"ש פ"ו טו"ש"ע ח"מ ס"י שו סע"ף א:
פ ג מ"י פ"ג מהלכות שאלה ופקדון הלכה ב סמג ע"ש נב טו"ש"ע ח"מ ס"י ש"מ סע"ף ח:
פ"ד מ"י פ"ב מהלכות שאלות ועותין ושותפין הלכה ח וע"ין במשנה למלך סמג ע"ש פ"ב טור ש"ע ח"מ ס"י קפו סע"ף א:
פ"ה ה ו ד מ"י ש"ס טור ש"ע ש"ס סע"ף ב וכל זמן וכן מה שלמעלה א ב ג ד הו"ב דרב אלפס פרק ח ד"מ דף קכ"ג:
פ"ו ט ב ל מ"י פ"י מהלכות שכירות הלכה ב וע"ין במ"מ ובי"מ ובהלכה משנה ופ"ב מהל' שאלה הל' ין סמג ע"ש פ"ב טו"ש"ע ח"מ ס"י ש"ע סע"ף ו ופי' שמו סע"ף ה וסע"ף ח:
פ"ז מ מ"י ש"ס פ"א הלכה ג סמג ש"ס ופי' פ"ט טו"ש"ע ח"מ ס"י ש"מ סע"ף יט:

הא גמרתיו שומר שבר. וא"ת ומאי פריך שאני הכא דלכתי תפיס ליה לאגריה ולכך הו' שומר שכר אף על פי שגמר מלאכתו ומיהו לטעמיה דלעיל דמדמינן אומן לשוכר ולא אמרינן שאני אומן דתפיס ליה לאגריה פריך הכא שפיר וי"ל דלא מהני תפיס ליה לאגריה אלא דוקא צעוד שמשמכר צאומנומו דמרתיו צעינן שמשמכר ותפיס ליה לאגריה: **א** הא הבא מעות ומו"ל את ש"ך שומר שבר. ואע"ג דגמרתיו לא הו' אלא שומר חנם לפי שנגמרה מלאכתו מ"מ הכא שמשמכר צהדיא שלא יטול עד שיתן מעות הו' שומר שכר: **א**תא לקמיה דרב נחמן וחייביה. ומיהו מללא אשכח לזבוגא משמע דלא הו' זבינא חריפא ואס' כן אמאי חייביה והלא הנחת שניהם היתה ואמרינן בגמרא (ד' ל"א): דאין לחייב הלוקח אלא צובינא חריפא שכל הנחה שלו וי"ל דזבינא חריפא היה ואס' היה רוצה לתת צדמים שנתן לו המוכר היה מוצא הרבה אלא היה רוצה למוכרו ציורק ומה שלא מכרו כמו שהיה יכול משום שאף אצבא צדימיה כשיחזור יתנו לו צדמים או יומר:

הניחא ל"מ"ד פשיעה בבעלים פטור. וקשיא ל"מ"ד חייב מעובדא דרב פפא לרב אחא ורבינא איפליגו בה לקמני' שהיו אחד רב פפא: דברי

הלוקח בלים מבית האומן לשגרן לבית חמיו ואמר לו אם מקבלין אותן ממני אני נותן לך דמיהן ואם לאו אני נותן לך לפי טובת הנאה שבהן ונאנסו בהליכה חייב בחזירה פטור מפני שהוא כנושא שכר ^א ההוא גברא דובין ליה חמרא לחבריה א"ל קא ממטינא ליה לדוכתא פלוני אי מזדבנא מוטב ואי לא מהדרנא ליה נהליך אזל ולא אזדבנא ובהדי דקא אתא אתנים אתא לקמיה דרב נחמן וחייביה איתביה ^ב רבה לרב נחמן נאנסו בהליכה חייב ובחזרה פטור מפני שהוא כנושא שכר א"ל יחזרה דהאי הליכה היא מאי טעמא סברא הוא בחזירתו אילו אשכח לזבוגיה מי לא זבנה: שמור לי ואשמור לך שומר שכר: ^ג ואמאי ^ד שמירה בבעלים היא א"ר פפא ^ה דאמר ליה שמור לי היום ואשמור לך למחר תנו רבנן ישמור לי ואשמור לך השאיילני ואשאיילך שמור לי ואשאיילך השאיילני ואשמור לך כולן נעשו שומרי שכר זה לזה ואמאי ^ו שמירה בבעלי' היא א"ר פפא ^ז דאמר ליה שמור לי היום ואשמור לך למחר הנהו אהלוויי דכל יומא הוה אפי' לה חד מינייהו ההוא יומא אמרו ליה לחד מינייהו זיל אפי' לן אמר להו נטרו לי גלימאי אדאתא פשעו בה ואגנוב אתו לקמיה דרב פפא חייבינהו אמרו ליה רבנן לרב פפא אמאי פשיעה בבעלים היא אכסוף לסוף איגלאי מילתא דההוא שעתיא שכרא הוה קא שתי הניחא למאן דאמר ^ח פשיעה בבעלים פטור משום הכי אכסוף אלא ל"מ"ד חייב אמאי אכסוף אלא ההוא יומא לאו דידיה הוה ואמרו ליה לדידי' זיל אפי' לן את ואמר להו בההוא אגרא דקא אפינא לכו נטרו גלימאי עד

הא גמרתיו שומר שכר. ולא אמרינן כיון שידעו הבעלים שכלו ימי האומנות ולא שלחו והציאו פטור השומר. וגבי השואל נמי אף על פי שידעו הבעלים שכלו ימי השאיילה שואל הוא: לא. תידק הא גמרתיו שומר שכר הוא אלא הכי דייק מינה: **הא כהא מעות**. דגלי דעתא דתפיס ליה לאגריה שומר שכר הוא: **אצל גמרתיו מאי שומר חנם**. דכל כמה דלא גלי דעתיה ולית לן למימר דתפיס ליה לאגריה כלתה שמירת שכר פעולה מדגמריה ואודעיה. וגבי שואל נמי כלתה שמירת שאלה מדידעו הבעלים שכלו ימי השאלה דהתם לאו לאודעו צעי דהא ידע שלכן וכן ימיים השאיילה לו: **שומר חנם נמי לא הו' דליתו שומרו לו עוד קאמר ליה: קמ"ל** דליתו תופסו על שכרו הוא דקאמר ליה אצל מדין פקדון לא סליק נפשיה: **מאי לאו הוה דין לגמרתיו**. והאי דנקט טול את שלך לאשמעינן מינה דשומר חנם מיהת כל כמה דלא אמר ליה משאל שלח קמה צרשתיא דשואל כי היכי דצשעת שאלה קיימא צרשות משאל עד דאמר ליה שואל שלח. וקס"ד דמשכלו ימי שאילה קאמר דדמי לגמרתיו: **פטור משואל**. מאונסין: **וחייב כשומר שכר**. בגניבה ואצירה: **הואיל ונהנה**. צשאייה: **מהני**. להיות עליה שומר שכר עד שנגיע ליד הבעלים: **לשגרן לנים חמיו**. סבלנות לארוסתו: **כפי טובת הנאה**. שיחוקו לי טובה שפקדתיים כסבלנות: **ונאנסו בהליכה חייב**. דהואיל וק"ך דמיהן ומשכן לשם לקיחה הכי הם לקוחין בידו עד שידע שאינה לקוחה. והכי נמי אמרינן בהמוכר את הספינה (ב"ב ד' פו): אמר שמואל הלוקח כלי מן האומן על מנת לבקרו ואס' אין צו מוס יקחנו ונאנס בידו חייב והוא דקתי דמיה: **בחזירה פטור**. מאונסין מפני שהוא כנושא שכר בחזירה ולא כשואל ומהו נשיאות שכרו הואיל ונהנה שנתפאר בהן. והיינו כותמיה דלמימר דאע"ג דיהיב ליה כפי טובת הנאה שבהן הו' עלייהו שומר שכר אחר שכלתה שמירת המקח הואיל ונהנה כל שכן גבי שאלה דלא יהיב ליה מידי: **שומר לי ואשמור לך שומר שכר**. וחייב אס' נגנבה: **ואמאי שמירה צבעלים היא**. צעליו של חפץ זה שנגנב במלאכתו של שומר היה שאף הוא משמר היה לו וכתיב אס' צעליו עמו לא ישלם ודרשינן לקמני' עמו במלאכתו ואע"ג

דבשואל כתיב לקמן דרשינן ליה נמי אכולהו שומרינן צפרק השואל (לקמן ד' ט"ז): **ואני אשמור לך למחר**. דלאו במלאכתו הוה השתא: **השאיילני ואשאייל לך**. אין זה שואל להתחייב צאונסין שאין כל הנאה שלו שאף הוא משאלו: **שמירה צבעלים היא**. אשמור לי ואשמור לך קאי שניהם זה במלאכתו של זה. אצל השאיילני כליך ואני אשאיילך לך כליי שמור לי ואשאיילך או השאיילני ואשמור לך אין כאן צעלים של חפץ במלאכתו של שומר: **אהלווי**. מוכרי אהל שמכבסים צו בגדים והוא עשב. ואיכא דלמרי אהליות והוא מין צושס: **זיל ואפי' לן**. קס"ד יומא דידיה הוה דהשתא לא הו' אינהו צשמירת טליתו אלא כשומרי חנם ואצטריך למימר פשעו צה דאי לא לא מיחייבי: **פשיעה צבעלים**. שאף הוא במלאכתן היה: **איגלאי מילתא דהיא עפשא שכרא הוה שפי**. ולא היה במלאכתן שעדיין לא התחיל לאפות ונמצא שצשעה שפשו הן שומרינן לא מסר עצמו להיות מלאכתן עליו אצל אס' נתעסק מיד ורפה ולאחר שאפס שמי שכרא וצלותה שעה אצדה טליתו פשיעה צבעלים נמי הו' הואיל וכשנעשו שומרינן היה במלאכתן דלמרינן לקמן (ד' ט"ז): היה עמו צשעת שאלה אינו צריך להיות עמו צשעת שבורה ומתה: **הניחא למאן דאמר**. צפרק השואל (ס"ט). פשיעה צבעלים פטור היינו דליכסוף: **אלא למאן דאמר פשיעה צבעלים חייב**. שלא נאמרה פטור צבעלים אלא צשואל ושומר שכר שחיונן צלא פשיעה אצל שומר חנם שחיונו אינו אלא צפשיעה אינו פטור משום צעליו עמו הואיל ופשע אמאי איכסוף: **צההוא אגרא וכו'**. והו' להו שומרי שכר: